

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 472/2016
28.09.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Маје Ковачевић-Томић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених С.Д. и Р.М., због кривичног дела принуда у покушају из члана 135. став 2. у вези става 1. и члана 30. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљених С.Д. и Р.М., адв. В.А., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Ваљеву К бр. 16/14 од 14.07.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1374/14 од 22.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 28.09.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви за заштиту законитости браниоца окривљених С.Д. и Р.М., адв. В.А. поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Ваљеву К бр. 16/14 од 14.07.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1374/14 од 22.10.2015. године, као неосновани.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ваљеву К бр. 16/14 од 14.07.2014. године ставом I окривљени З.Р., С.Д. и Р.М., оглашени су кривим због кривичног дела принуда у покушају из члана 135. став 2. у вези става 1. и члана 30. став 1. КЗ а окривљени М.М.1 и окривљени М.М.2 због кривичног дела помагање у извршењу кривичног дела принуда у покушају из члана 135. став 2. у вези става 1. и члана 30. и члана 35. КЗ, за које им је суд изрекао условне осуде, тако што је окривљеном З.Р. и окривљеном С.Д. утврдио казне затвора у трајању од по осам месеци, а окривљеном Р.М. и М.М.2 утврдио казне затвора у трајању од по шест месеци и истовремено одредио да се оне неће извршити ако окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не изврше ново кривично дело, док је окривљеном М.М.1 утврдио казну затвора у трајању од пет месеци и истовремено одредио да се она неће извршити ако окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. У утврђене казне затвора

окривљеном З.Р., окривљеном С.Д., окривљеном М.М.1 и окривљеном М.М.2 урачунато је и време које су провели у притвору од 19.09.2009. до 15.01.2010. године.

Истом пресудом окривљени су обавезани да солидарно плате трошкове кривичног поступка у износу од 15.500,00 динара, окривљени З.Р. износ од 30.257,23 динара, а окривљени С.Д. у износу од 75.000,00 динара, а на име паушала износе од по 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења. Оштећени је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Ставом II изреке пресуде окривљени С.Ц. је на основу члана 423. тачка 2) ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело принуда из члана 135. став 4. у вези става 1. КЗ.

У односу на овог окривљеног одлучено је да трошкови кривичног поступка падну на терет буџетских средстава суда, о чему ће суд донети посебно решење.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1374/14 од 22.10.2015. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Ваљеву и бранилаца окривљених М.М.2, окривљеног З.Р., окривљеног Р.М., окривљеног С.Д. и окривљеног М.М.1, а првостепена пресуда, потврђена.

Против правноснажних пресуда Вишег суда у Ваљеву К бр. 16/14 од 14.07.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1374/14 од 22.10.2015. године, захтеве за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног С.Д. и окривљеног Р.М., адв. В.А., која у поднетим захтевима, као разлог подношења захтева истиче повреду Закона о кривичном поступку и повреду Кривичног законика и то конкретно битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, како то из образложења оба захтева произилази, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји оба захтева, укине нижестепене пресуде и предмет врати суду на поновно одлучивање, или пак да исте преиначи тако што ће окривљене С.Д. и Р.М. ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости браниоца окривљених Републичком јавном тужиоцу, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, налазећи да њихово присуство седници већа није од значаја за доношење одлуке (чл. 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета са пресудама против којих су захтеви поднети, па је по оцени навода и предлога у захтевима, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених С.Д. и Р.М., адв. В.А., у односу на битну повреду одредаба из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, је неоснован.

Бранилац окривљених Р.М. и С.Д. као разлог подношења захтева за заштиту законитости у поднетим захтевима означава битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, а наиме да је пресудом оптужба прекорачена. Суд је по ставу браниоца окривљених прекорачио оптужбу на тај начин што је супротно прецизираном оптужном акту у чињенични опис радње извршења предметног кривичног дела из члана 135. став 2. у вези става 1. КЗ додавањем речи „ајде Сељо, поведи га са нама“ унео радње извршења које нису обухваћене прецизираном оптужницом – (претња убиством и претња отмицом), а које квалификаторне околности основном облику кривичног дела принуда из члана 135. КЗ дају карактер тежег квалификованог облика кривичног дела из става 2. члана 135. КЗ.

Истакнуте наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљених С.Д. и Р.М., Врховни касациони суд оцењује неоснованим утврђујући да је првостепени суд, а како то произилази из списка предмета само према утврђеном чињеничном стању на главном претресу прецизирао чињенични опис дела и исти изменио у односу на изреку прецизиране оптужнице, притом не повређујући идентитет оптужбе и пресуде.

У изреци прецизиране оптужнице, као и у изреци правноснажне пресуде, описане су радње окривљених и то претња убиством и претња отмицом оштећеном Д.Ј.

Радње принуде које се састоје у одвођењу оштећеног уз претње упућене од стране окривљеног З.Р. „откинућу ти главу, видиш колико сам их довео, нема никаквог договора, зови одмах неког да донесе паре“, окривљеног С.Д. „вучите га овамо, дај га овамо, идеш са нама“, те окривљеног Р.М. „ајде Сељо, поведи га са нама“, су радње из којих је суд закључио да се ради о претњама отмицом и убиством које су окривљени извршили у саизвршилаштву.

Следствено изложеном по оцени Врховног касационог суда суд није додао у чињенични опис криминалну количину којом би повредио идентитет оптужбе, већ само постојеће чињенице оценио као претње убиством и отмицом и тако и квалификовао кривично дело за које је окривљене огласио кривим.

Према томе, чињенични опис дела, дат у изреци правноснажне пресуде у границама је чињеничног описа оптужбе, односно у границама чињеница и околности на којима се оптужба заснива и не садржи нове чињенице и околности које би окривљене довеле у тежи положај, већ је суд само у конкретном случају прецизирао радње извршења окривљених, сходно чињеничном стању утврђеном на главном претресу.

Само уношење у изреку пресуде речи окривљеног Р.М. „ајде Сељо, поведи га са нама“, не значи да је суд прекорачио оптужницу па самим тим није ни учинио

битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП како се то неосновано указује у поднетим захтевима браниоца окривљеног.

Како се пресуда у конкретном случају односи како на лица која су оптужена тако и на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној и на главном претресу прецизираној оптужници то по оцени Врховног касационог суда, постоји како субјективни тако и објективни идентитет оптужбе и пресуде.

С`тога Врховни касациони суд закључује да из изреке правноснажне пресуде произилазе сва субјективна и објективна обележја кривичног дела принуда из члана 135. став 2. у вези става 1. КЗ за које су окривљени оглашени кривим и осуђени.

Како је повреда из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП истицана и у поступку по редовном правном леку, то Врховни касациони суд прихватајући разлоге другостепеног суда дате на страни 8 образложења пресуде, сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП, на исте упућује.

Имајући напред наведено у виду Врховни касациони суд је налазећи да побијаним правноснажним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, на коју се неосновано указује у захтевима за заштиту законитости браниоца окривљених, исте на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одбио као неосноване и одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Зорица Стојковић,с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић,с.р.